

[Per Stig Møller]

videofond fra i fjor. Barberingen har bare ikke gjort det lettere at lade det gå glat igenem. Det forekommer noget uklart, ligesom nogle ting efter min mening er blevet vendt på hovedet. Folketinget kan her vælge mellem at ændre filmloven eller skabe en selvstændig videolov.

Hvad filmloven angår, er der intet til hinder for, at den allerede i dag kan støtte videogrammer, som skønnes nødvendige og kvalitative, hvorved den ønskede alsidighed imødekommes.

Der kan være mange gode grunde til, at film af større lødighed tilbydes, fordi der vitterlig er en stor underlødighed på markedet og det må siges at være et problem med alle disse volds- og pornofilm, som uden videre distribueres til børn og yngre personer. Markedet er, som forslagsstillerne selv skriver, allerede blevet sort eller gråt, og det kommer man næppe til livs bare ved at sørge for, at der også findes noget andet. Men man kommer det i hvert fald heller ikke til livs, hvis der ikke er noget bedre, og derfor har vi været glade for kulturministerens initiativ med hensyn til oplysningsvirksomhed.

At de bedre produkter er på vej, er der meget der tyder på, og hvis det er tilfældet, synes jeg nok, at folkettinget skal vogte sig en del for at sætte store, offentlige kulturinvasioner i gang, bare fordi man er bekymret for folks dårlige smag. Udviklingen på området er i en sådan bevægelse, at man måske skal holde lidt igen på sin bekymring for andre.

Man bekymrede sig faktisk også, dengang bogen kom, siden da avisen kom, da ugebladet, da tegneserien, da radioen og da fjernsynet kom frem. Man har altid bekymret sig. Og i nogle lande har man bekymret sig så meget, at intet af det nævnte kan skabes uden statens velsignelse og indblanding.

Når man vil afhjælpe ved at tilsige staten at sørge for, at der forefindes andre produktioner, må man først spørge, hvem der helt konkret skal sørge for det. Jeg skal her minde hr. Jimmy Stahr om nogle ord af formanden for det socialdemokratiske kulturudvalg, Ole Hyltoft i »Video eller Videoti«, side 12, udgivet af Danmarks Skolebiblioteksforening 1982. Her siger Ole Hyltoft:

»Monopolet er en fare for kunstnerens frihed. Monopolet kan være kommercielt, men det kan også være statsligt, og det er lige så slemt. Videoproduktion er kunst, in-

spirationsarbejde, ikke et regnskabskontor. Jeg er enig med denne kunstner og finder ikke, at man uden videre kan sætte kommercielt baseret kunst op mod statsligt baseret kunst som kulturløshed kontra kultur.«

Det er rimeligt, at forslagsstillerne vil have dansk filmproduktion gjort tilgængelig på hjemmemarkedet sammen med Danmarks Radios produktioner og statens filmcentrals. Det er bare ikke rimeligt at sætte en 3-årig forsøgsperiode i gang baseret på DRs produktioner, førend man har løst de ophavsretlige problemer. Så kommer der jo faktisk ikke ret meget ind i forsøget.

Det er også rimeligt at satse på bibliotekerne som distributionskanaler for offentligt procurerede programmer, fordi den form for video er kommunikation, som må kunne falde inden for bibliotekslovens rammer, men det er faktisk ikke ordentligt belyst, hvorledes bibliotekerne skal optage dette nye. Derfor vil en forsøgsperiode næppe heller være relevant, førend også dette er blevet bragt på plads.

Endelig er der naturligvis brug for forskning på området, men der findes allerede megen forskning på området, og der findes filminstitutter; de må have sovet meget slemt i timen, hvis de ikke har opdaget dette område.

Heller ikke her føler jeg, at folkettinget skal mase frem, når man ved, at der er institutter til at foretage denne forskning. Hvis ikke der forskes ordentligt i børn og video, skal det naturligvis finde sted, men mon ikke filminstitutterne på universiteterne kan klare det?

Forslagsstillernes ønske om at sætte statskroner ind på dette område forekommer mig således enten overflødigt, fordi de allerede findes i de eksisterende systemer og institutioner, eller forhastet, fordi der foreløbig kan siges at være andre mere hungrende kulturområder. Lad os hellere plante benene på jorden og få løst ophavsrets- og biblioteksproblemerne og holde øje med området, ligesom vi jo holder øje med de øvrige kulturområder. Når tidens fylde er inde, kan vi se, om der skal overføres penge til dette, men det forekommer unægtelig ikke at være øjeblikket.

Derfor skal jeg på det konservative folkepartis vegne indstille forslaget til forkastelse.